

CANTÒRIA

Pego) (xxxiii, 115.5).

8) *Alt de Cantó*, a la serra de Mariola, al sud de l'Alcoià (xxxiii, 142.12).

9) *Mas de Cantó*, partida de Penàguila (Alcoià) (xxxv, 45.18).

10) *Maset de Cantó*, a Bocairent (Vall d'Albaida) (xxxiv, 48.18).

11) *Planet de Cantó*, partida de Castell de Castells (Mq. de Dénia).

12) *Cal Cantó*, a Llobera de Solsonès (xlvi, 106.30, 139.4).

Coll de Cantons, en el vessant Est de la muntanya del Toro (Menorca) (xliv, 30.2).

Els Cantonets, partida de Culla (Alt Maestrat) (xxix, 65.14).

ETIM. Del català *cantó* (<d'una forma pre-llatina CANT- 'pedra, roca' (cf. *DECat* II, 486b20-489a39)). J. F. C.

CANTÒRIA

Font de Cantòria, a Sas del Batlliu, alt Flamicell (recollida per JCor. l'any 1957).

ETIM. Derivat del català *cant* (<del llatí CANTUS), en el sentit de «remoreig que fa l'aigua de la font quan cau» (cf. *DECat* II, 482a18-29). J. F. C. [Però essent ²⁵ incerta la gènesi del sufix, cf. el següent. Potser de *canto(u)eria*, amb una contracció com la de *boeria* > *bòria*, *aloeria* > *Lòria*; i etim. pop., de *cantar*, amb -n- > zero com en *Canturri*].

CANTOU, Toll de ~

Gran gorg en el curs del Segre, al peu d'Aguilar de Bassella (xviii, 41).

ETIM. Pronúncia adulterada de *Cóm Tou*, és a dir, conca petita (com les que hi ha vora les fonts muntanyenques per donar de beure al bestiar) buida de dins (cf. *DECat* VIII, 674b48-675a1). J. F. C.

CANTURRI

Canturri, agregat de Pallerols del Cantó (Alt Urgell) (40).

DOC. ANT. L'*Spill de Castellbò* de l'any 1518, f. 23r diu: «En la ballia de Eguils --- cortal *den Canturri* al coll de la Caxa bassa». A desgrat d'aquest *den*, s'ha de referir al poblet que està a dos quilòmetres al Nord de Guils del Cantó. Aquest *den* ha de ser un paràsit introduït per l'escrivà, que allà mateix diu *Solana den Pol* (versemblantment < PUTEOLUS) i *Plana den Montaner* i tot seguit *Caslar de Montaner* (< PLANU i CASTELLARE MONTANARIUM). ⁵⁰

ETIM. D'un compost KANTO(N)-URI 'poble del cantó o gran bloc de pedra', format per la varietat de basc que es parlà antigament en aquesta zona; amb caiguda basca de la -n- intervocàlica (cf. *DECat* II, 489a26-39; E.T.C. I, 124). J. F. C.

CANUDA i anàlegs

Carrer de la ~ cèntric de Barcelona, que desemboca a la Rambla de Canaletes.

DOC. ANT. Les *Rúbriques de Bruniquer* de l'any 60

1641 esmenten la *Canuda* com a nom d'un barri que aleshores devia quedar als afores de la ciutat: «in vico dicto de la *Canuda* Bar(ce)l<ona>» (*BABL* VI, 112). Jeroni Pujades, en el seu *Dietari* de l'any 1609, parla de «a la Rambla, del portal de la *Canuda* a la ⁵ *Fariça*» (p. 135), i també del «carrer de *Na Canuda*» (p. 107).

HOMÒNIMS I TOPÒNIMS EMPARENTATS: *Torre Canuda*, és un mas de Besora (Solsonès). Apareix esmentat en un document de l'any 1369: «Agramunt de Torre Canuda» (*BCEC*, 1909).

Cal Canudes, a Palmerola (Rip.) (xxxviii, 139.24).

Canudes, *El Corral de ~*, mas esplèndid amb jardí i fonts, entre Casserres i Montclar (Espinàs, *Camins del ¹⁵ Berguedà*, p. 67).

Mas i Moli de Canut, a Benafigos (xxix, 86.9).

El Canut, pda. d'Almudaina (xxxiv, 30.10) i *Els Canuts* altra pda. del mateix poble (xxxiv, 29.11).

Cal Canut, a Lloberola (agregat de Biosca, a la ²⁰ *Segarra*) (xlvi, 124.17).

Can Canut, a Marratxí (Mallorca) (xl, 89.9; Mapa Mascaró 17G4).

Canut, cognom de Rialb de Noguera (Pallars Sobirà) llegit per JCor. en un capbreu de l'a. 1645 (f° 9r).

Canutes, NL de la Núcia.

Les Canutes, NL de Calp.

Es Canutells, d'aquest nom mallorquí ja se n'ha parlat en el vol. I, p. 95.

ETIM. Del nom comú català *canut* o *canuda* 'canonet per on raja l'aigua de les fonts' (cf. *DECat* II, 499a40-b34). Sobre el Carrer de la Canuda de Barcelona cal reportar aquí el que diu el *DECat*: «del nom d'una canuda de font hem de creure que es vagi treure el del vell i cèntric carrer de la *Canuda* a Barcelona; suposar que això pugui venir del nom d'una dona canuda o de cabells blancs em sembla tan inversemblant com cercar un tal origen al cognom *Canudes* que *AlcM* troba en set poblacions de les regions de Barcelona, Manresa i Girona (idea absurda tractant-se d'un plural)». (*DECat* II, 499b25-32).

Cal observar que les formes *Canutes* que JCor. ha documentat en dos pobles valencians conserven la -t- per mossarabisme en lloc de la -d- del català «canudes» ((*canut*, del mossàrab *qannut* = llatí hispànic *CANUTUS que alhora deriva de CANNA 'canya'). J. F. C.

Es Canum, V. vol. I, 95

CANYA

1) *La Canya*, agregat repartit entre els ajuntaments de Sant Joan les Fonts i de la Vall de Bianya (Garrotxa). Pronunciació moderna: *lə káyə*, oït a Olot per Casacuberta.

⁵⁵ 2) *Pla de la Canya*, en el te. de Queralbs (Ripollès). Es troba a mig aire del Puig de Balandrau, en el seu vessant Sud, mirant a Serrat. Hi ha unes grans deus.

3) *Tut de la Canya*, a La Vansa (Alt Urgell) (xxxviii, 25.21).

4) *Mas la Canya*, a Montferrer (Alt Urgell).